

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 33/2013-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť mesta K., zastúpeného advokátkou JUDr. T. V., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom Okresným súdom Trebišov pod sp. zn. 10 Er 1355/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť mesta K. **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 7. januára 2013 a poštou 10. januára 2013 doručená sťažnosť mesta K. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Okresným súdom Trebišov (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 10 Er 1355/2012. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 8. januára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že u exekútorke je proti sťažovateľovi ako povinnému vedená exekúcia na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 383/2004 z 8. marca 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co 202/2011 z 28. júna 2012. Podľa tohto exekučného titulu bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť spoločnosti K. s. r. o. (ďalej len „oprávnený 1“), istinu 272 132,24 € s 20 % úrokom ročne od 1. januára 1997 do zaplatenia, ako aj trovy konania. Ešte pred začatím exekučného konania oprávnený 1 oznámil sťažovateľovi, že časť pohľadávky, a to jednu tretinu (teda sumu 90 610,83 € s prísl.) postúpil spoločnosti D. s. r. o. (ďalej len „oprávnený 2“), a ďalšiu jednu tretinu zasa spoločnosti P. s. r. o. (ďalej len „oprávnený 3“). Všetci oprávnení majú totožné sídlo a sú personálne prepojení. Všetci oprávnení 9. augusta 2012 podali návrh na vykonanie exekúcie peňažnej pohľadávky v sume po 90 610,83 € s prísl. Vec oprávneného 1 je vedená u exekútorke pod sp. zn. EX 387/2012, vec oprávneného 2 pod sp. zn. EX 386/2012 a vec oprávneného 3 pod sp. zn. EX 388/2012. Vo všetkých troch prípadoch boli vydané osobitné poverenia na vykonanie exekúcie.

Dňa 28. augusta 2012 vydala exekútorke tri upovedomenia o začatí exekúcie pod už uvedenými spisovými značkami s tým, že v každom jednotlivom prípade ide o vymoženie istiny 90 610,83 € s prísl. Zároveň vo všetkých troch prípadoch určila predbežnú odmenu exekútora vo výške po 33 193,92 €.

Proti upovedomeniu o začatí exekúcie č. k. EX 386/2012-11 z 28. augusta 2012 podal sťažovateľ námietky. Zdôvodnil ich tým, že sa opomenulo skúmanie materiálnych a formálnych predpokladov vykonateľnosti exekučného titulu. Päť dní pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie oprávnený 1 rozdelil pohľadávku na tri časti, pričom dve z nich postúpil dvom ďalším právnickým osobám, s ktorými je personálne prepojený. Exekútorke vedie preto tri exekúcie a v každej z nich si stanovila odmenu vo výške 20 % z vymáhanej istiny, hoci z exekučného titulu vyplýva, že prisúdená pohľadávka je vo výške 271 832,50 €. Ide o obchádzanie ustanovenia § 5 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorej je odmena súdneho exekútora 20 %

zo základu na jej určenie, najmenej však 33,19 € a najviac 33 193,92 €. Po zaplatení dlhu z exekučného titulu by namiesto maximálne prípustnej odmeny 33 193,92 € pripadla exekútorke odmena trikrát vyššia, pričom všetky tri exekučné veci sú u tej istej exekútorke. Rozdelením právoplatne prisúdenej pohľadávky a zaevidovaním troch samostatných exekučných konaní bol jasne prejavovaný zámer obísť ustanovenie o maximálne prípustnej odmene obsiahnuté v § 5 vyhlášky. Podľa názoru sťažovateľa zabrániť tejto špekulácii možno iba vyhlásením exekúcie za neprípustnú a následným zastavením exekúcie.

Uznesením okresného súdu č. k. 10 Er 1355/2012-25 z 5. novembra 2012 boli námietky sťažovateľa zamietnuté ako neopodstatnené s tým, že sťažovateľ nepreukázal také okolnosti, ktoré by od vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránili jeho vymáhateľnosti, ale ani iné dôvody neprípustnosti exekúcie.

Sťažovateľ nesúhlasí s uznesením okresného súdu a považuje ho za porušenie označených článkov ústavy a dohovoru. Právna úprava maximálnej odmeny exekútora je kogentnej povahy a akýkoľvek odklon od tejto úpravy je neplatný pre rozpor so zákonom. K tejto úvahe sa však okresný súd nijako nevyjadril.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 10 Er 1355/2012 s tým, aby bolo uznesenie z 5. novembra 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha náhrady trov právneho zastúpenia.

II.

Z uznesenia okresného súdu č. k. 10 Er 1355/2012-25 z 5. novembra 2012 vyplýva, že ním boli zamietnuté námietky sťažovateľa proti exekúcii. Upovedomenie o začatí exekúcie sťažovateľ prevzal 31. augusta 2012. Námietky sťažovateľa z 10. septembra 2012 boli doručené súdnemu exekútorovi toho istého dňa. Podľa názoru okresného súdu z obsahu odôvodnenia námietok je zrejmé, že sťažovateľ nepreukázal také okolnosti, ktoré by od vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, bránili jeho

vymáhateľnosti, ani iné dôvody, pre ktoré by bola exekúcia neprípustná. Vzhľadom na výšku vymáhanej pohľadávky sa sťažovateľ nemôže zbaviť zodpovednosti vyplývajúcej mu z exekučného titulu. Oprávnený 2 podal návrh na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu vydaného v súlade so zákonom. Žiadna zo skutočností, ktoré sťažovateľ vo svojich námietkach uvádza, že nie je okolnosťou, ktorá by spôsobila zánik vymáhaného nároku alebo ktorá by bránila jeho vymáhateľnosti, a tiež nie je dôvodom, pre ktorý by exekúcia bola neprípustná. Sťažovateľ nepreukázal, že by platobnú povinnosť uloženú exekučným titulom uhradil v plnom rozsahu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Jadrom sťažnosti je námietka sťažovateľa, podľa ktorej rozdelením pôvodnej judikovanej pohľadávky na tri rovnako veľké samostatné pohľadávky sa z pohľadu oprávnených subjektov malo dosiahnuť, aby sa obišla ustanovením § 5 vyhlášky stanovená maximálna výška odmeny pre súdneho exekútora. Táto okolnosť sa podľa názoru sťažovateľa dá napraviť iba tak, ak bude exekúcia označená za neprípustnú.

Podľa názoru ústavného súdu treba uznesenie okresného súdu považovať za jasne, dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. V žiadnom prípade sa nejaví ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené.

Sťažovateľom namietaná skutočnosť nie je dôvodom neprípustnosti exekúcie (nemá so samotnou exekúciou nič spoločné). Ním uplatneným argumentom by bolo prípadne možné brojiť proti výroku o trovách exekúcie, a to napríklad v tom zmysle, že vzhľadom na kogentne stanovenú najvyššiu možnú odmenu súdneho exekútora ani napriek rozdeleniu pohľadávky na tri rovnaké časti nie je možné maximálne povolenú výšku odmeny súdneho exekútora prekročiť.

V daných súvislostiach treba pripomenúť, že kým proti výroku o začatí exekúcie boli prípustné námietky v lehote 14 dní, zatiaľ námietky proti predbežnému vyčísleniu trov exekúcie bolo možné vzniesť do 3 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (§ 201 ods. 2 Exekučného poriadku). Takéto námietky však sťažovateľ v zákonnej lehote nepodal. Okresný súd preto ani nemohol podané námietky z tohto pohľadu posudzovať.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2013